

KUTLU YOLCULUK: HAC

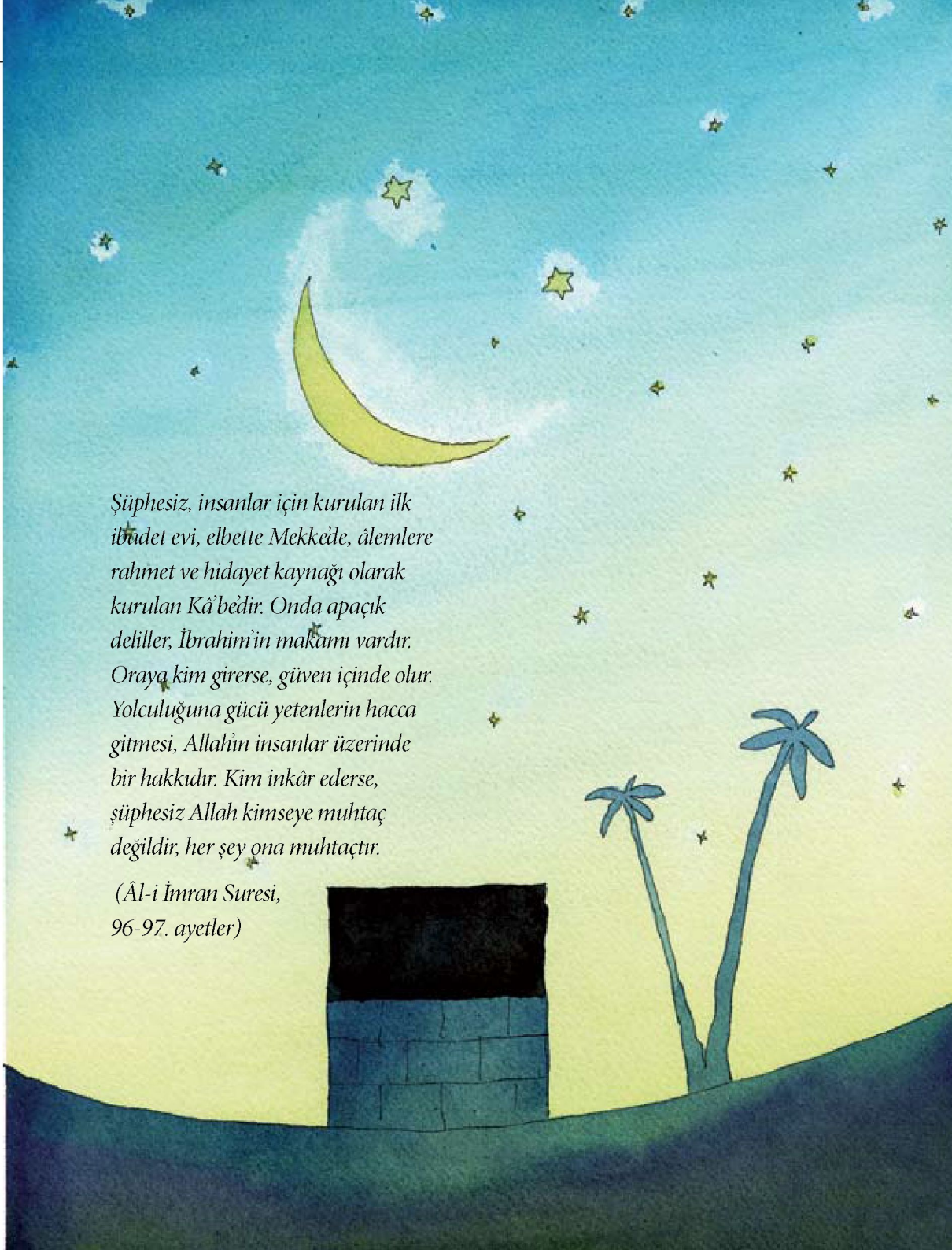
Şehirlerin anası Mekke

İnsanlık için kurtuluş olan İslâm'ın doğduğu ilk şehir Mekke'dir. Bu şehir kitabımız Kur'an-ı Kerim'de "şehirlerin anası" olarak adlandırılmıştır.

Suudi Arabistan'da bulunan Mekke şehri çöllerle kaplı bir bölgede kurulmuştur. Etrafı volkanik taşlardan oluşmuş tepelerle çevrilidir. Su kaynakları yetersiz olduğu için tarım ve hayvancılık gelişmemiştir. Peki bu olumsuz tabiat şartlarına rağmen Mekke'yi bu kadar değerli kılan nedir?

Mekke, bu önemini yeryüzündeki ilk ibadet yeri olan Kâbe'nin burada oluşundan alır. Her yıl milyonlarca Müslüman hacetmek için buraya akın eder. Yılın hiçbir günü hiçbir anı boş kalmaz Mekke. Büyük bir arzuyla burayı ziyarete gelen müminleri ağırlar.

Müslümanlar bu mekânda, ilk insan ve ilk peygamber Hazreti Âdem'in ibadet ettiği bu mescitte Allah'a yakarır. Bu kuş uçmaz kervan geçmez topraklara, eşi Hacer ve oğlu İsmail'i yerleştiren ve tekrar Kâbe'yi inşa eden İbrahim Peygamberi hatırlar. Âlemlere rahmet olarak

Şüphesiz, insanlar için kurulan ilk ibadet evi, elbette Mekke'de, âlemlere rahmet ve hidayet kaynağı olarak kurulan Kâ'bedir. Onda apaçık deliller, İbrahim'in makamı vardır. Oraya kim girerse, güven içinde olur. Yolculuğuna gücü yetenlerin hacca gitmesi, Allah'ın insanlar üzerinde bir hakkıdır. Kim inkâr ederse, şüphesiz Allah kimseye muhtaç değildir, her şey ona muhtaçtır.

(Âl-i İmran Suresi,
96-97. ayetler)

gönderilen Sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed'i anar. İlahî mesaj olan tevhidin ilk peygamberden son peygambere kadar bu topraklarda yeşermesine tanık olur. Bütün inanların izlerini sürer bu topraklarda.

Özgürlük ve güvenlik evi: Kâbe

Yeryüzünde inşa edilen ilk ibadet evi **Kâbe**'dir. Küp, kübik yapı anlamına gelen bu mekân, adından da anlaşılacağı gibi dört duvardan oluşan, son derece sade, süsten uzak bir mimariye sahiptir.

Buraya, Kâbe dendiği gibi insanlığı tevhid inancı dışındaki bütün maddî ve manevî bağlardan kurtarmayı hedeflediği için Özgürlük Evi (Beytül Atik) de denir. Ayrıca Beytül Haram da diğer bir adıdır. Yani güvende oluşan yer, emin belde, güvenlik evi... Allah'ın evi...

Kâbe'nin Hazreti İbrahim'den beri ibadet edilen kutsal bir mekân olduğu insanlar tarafından bilinmekte ve Kâbe'yi tavaf ve hac geleneği devam etmekteydi. Kâbe'yi korumak, hacılara hizmet etmek övünç vesilesi sayılırdı. Fakat zaman içinde dinin aslî şekli bozulmalara uğradı, yanlış inanışlar çoğaldı. Bunun sonucunda Kâbe putlar ve heykeller ile dolduruldu.

Sevgili Peygamberimiz Mekke'yi fethettiğinde Kâbe'yi putlardan temizledi. Yalnızca bununla kalmadı. Bu kutsal mekânı ve çevresini "Harem" ilân etti. Böylece Kâbe tam anlamıyla güvenliğe ve dokunulmazlığa kavuştu. Bütünüyle hayat kutsal kılındı. İnsanlar, hayvanlar ve bitkiler koruma altına alındı.

“Harem bilinci” bu topraklarda dağa, taş, toprağa, canlı ve cansız bütün varlığa bakışı değiştirdi. Bir çiçeğin, küçücük bir böceğin varlığı güvence altına alındı. Dillere güzel söz dışında bütün çirkinlikler yasaklandı.

Kâbe, dünyadaki bütün cami ve mescitlerin de anasıdır. Camilerimizin yönü Kâbe’ye bakar. Namazlarımızı Kâbe’ye dönerek kılarız. Bedenimizle ve yüreğimizle Allah’ın evine yöneliriz.

İbadet bilinci ve hac

Hac kelime olarak yönelmek, amaçlamak anlamına gelir ve Kur’an-ı Kerim’de “Allah’ın sembolleri”nden oluşan bir ibadet olarak tarif edilir. Kâbe’yi tavaf, Arafat’ta vakfeye durmak, şeytan taşlamak, Safa ile Merve arasında say etmek aslında derin anlamlar ifade eden sembollerdir.

Hac, şartları uygun olan her Müslüman için farz olan, yani mutlaka yapılması gereken bir ibadettir. Hac, bir Müslümanın arınmak, iyi ve mükemmel bir insan olmak için yaptığı pek çok ibadeti kendinde toplar. Hem malı, hem bedeni arındırır. İnanmış pek çok Müslümanla beraber ibadet ederek gönüllerin arınmasına vesile olur. Tavafta müminler bir akarsuyu oluşturan damlalar gibi birbirine eklenir. Dünyanın değişik yerlerinden gelmiş farklı ırklara, dillere, geleneklere sahip ancak aynı inancı paylaşan Müslümanlar Allah’ın evinde buluşup tanışır ve ‘Bütün inananlar kardeşdir.’ ilkesini derinden hissederek.

Evrensel bir buluşmadır hac. Bütün kıtalardan aynı mekâna, aynı buluşma noktasına koşan müminler arasındaki

Şüphesiz, insanlar için kurulan ilk ibadet evi, elbette Mekke’de, âlemlere rahmet ve hidayet kaynağı olarak kurulan Kâ’bedir. Onda apaçık deliller, İbrahim’in makamı vardır. Oraya kim girerse, güven içinde olur. Yolculuğuna gücü yetenlerin hacca gitmesi, Allah’ın insanlar üzerinde bir hakkıdır. Kim inkâr ederse, şüphesiz Allah kimseye muhtaç değildir, her şey ona muhtaçtır.

(Âl-i İmran Suresi, 96-97. ayetler)

ayırımların yok olduğu, tevhid bilincinin hayat bulduğu yerdir; herkesin eşit olduğu Allah'ın evidir burası.

Hayatın, var olmanın, Allah'ı bilmek ve ona iyi bir kul olmakla anlam kazandığı, kulun yaratıcısıyla buluşup kavuştuğu yerdir Kâbe.

Hac ibadeti başlıyor

Sağlık yönünden bir engeli olmayan, hac için gerekli ihtiyaçlarını karşılayabilecek bütün Müslümanların ömründe bir kez olsun hac ibadetini yerine getirmesi gereklidir.

Hac ibadeti ay takvimine göre zilhicce ayında yapılır. Gitmeye karar vermiş ve gerekli hazırlıkları yapmış bir Müslüman önce niyet eder. Bu muhteşem yolculuğa çıkmadan önce yakınlarından “helâllik” alır. Çünkü haccetmenin amacı dilini, gönlünü, hayatını kuşatmış bütün kötülüklerden ve günahlardan arınmadır. Bu yüzden hacca gitmeye karar veren bir Müslümanın üzdüğu kişilerin gönlünü alması, büyüklerinden dua istemesi, kırgınlıkları gidererek yola çıkması haccın amacına uygun davranışlardır.

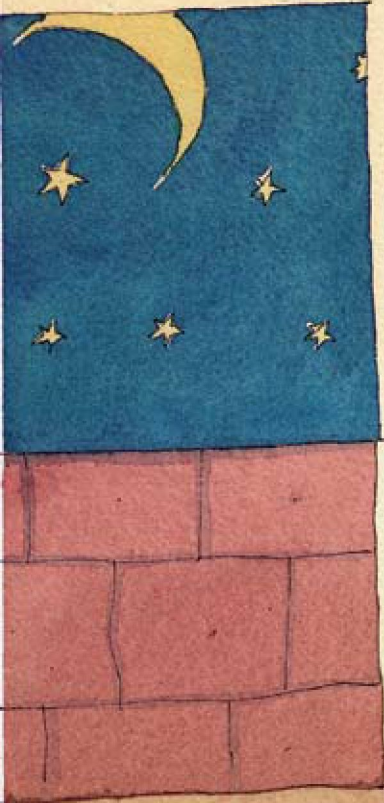
Bu niyetlerle yola çıkan müminler kutsal topraklara yaklaşınca, belirli yerlerde (mikât) **ihram** elbiselerini giyer. Bu bir zorunluluktur. Farklı coğrafyalara, kültürlere ve maddî imkânlarla sahip Müslümanlar aynı giysileri giyerek Allah katında eşitlenir. Birbirinin aynı, beyaz iki parça kumaştır herkesin giydiği. Farklılık en baştan ortadan kalkar, üstünlük hissettirebilecek bütün sebepler geride kalır. Bu sınırların ötesine ihramsız geçilemez.

Ey Rabbim! Bana salihlerden olacak bir çocuk bağışla. Biz de ona uysal bir oğul müjdeledik.

Çocuk kendisiyle birlikte koşup yürüyecek yaşa gelince İbrahim ona yavrum, ben rüyamda seni kurban ettiğimi gördüm. Düşün bakalım, ne dersin, dedi. O da babacığım, emrolunduğün şeyi yap. İnşallah beni sabredenlerden bulacaksın, dedi. Niha-

yet her ikisi de Allahın emrine boyun eğip, İbrahim de onu yüz üstü yere yatırınca, ona şöyle seslendik: Ey İbrahim! Gördüğün rüyanın hükmünü yerine getirdin. Şüphesiz biz iyilik yapanları böyle ödüllendiririz. Şüphesiz bu apaçık bir imtihandır. Biz, İbrahim'e büyük bir kurbanlık vererek İsmail'i kurtardık. Sonradan gelenler arasında ona güzel bir ad bıraktık. İbrahim'e selâm olsun.

(Saffat Suresi, 100-109. ayetler)

Rabbimiz! Ben çocuklarımdan bazısını, senin kutsal evinin yanında ekin bitmez bir vadiye yerleştirdim.
Rabbimiz!
Namazı dosdoğru kılmaları için böyle yaptım. Sen de insanlardan bir kısmının gönüllelerini onlara meylettir, onları ürünlerden rızıklandır, umulur ki şükrederler.
(İbrahim Suresi, 37.ayet)

Dualarla giyilir ihram. Hep bir ağızdan **telbiye** getirilir:
“Lebbeyk Allahümme lebbeyk! Lebbeyke lâ şerike leke lebbeyk! İnnel hamde ven nimete leke vel mülk, lâ şerike lek.”

“Buyur Allahım buyur! Emrindeyim buyur! Senin hiçbir ortağın yoktur. Buyur Allahım! Senin emrine uymaya her zaman hazırım. Bütün övgüler, hamd sanadır. Bütün nimetler sendendir ve mülk senindir. Senin ortağın da yoktur.”

Bu dua, Allah’ın tevhid çağrısına kullardan cevap gibidir. Müminler, “Biz geldik. Kötü düşüncelerden, seilmeyen huylardan ve bütün günahlardan arınmaya geldik. Hepimiz erdemli insanlar, güzel müminler olmaya karar verdik. Düşmanlığı, kini ve nefreti bıraktık. Birlik olmaya, kardeş olmaya geldik.” derler.

Büyük buluşma: Arafat

Zilhiccenin sekizinci akşamı binlerce Müslüman büyük buluşma için Arafat’a yola çıkar.

Arafat kelimesi tanımak, bilmek anlamına gelir. Müslümanlar tarihte burada gerçekleşmiş pek çok ilkin farkına varır. Köklerini tanır.

İnsanlığın “ilk” buluşmasının gerçekleştiği yerdir burası. İnsanlığın atası olan Hazreti Âdem ile Hazreti Havva cennetten dünyaya geldiklerinde birbirilerinin izlerini kaybederler.

Uzun aramalardan sonra Allah’ın yardımıyla Arafat dağında buluşurlar. İşte dünyanın dört bir yanından gelen Müslümanlar ilk atalarıyla burada buluşur. Aslında bura-

da toplanmış binlerce Müslüman da birbirleriyle ilk kez karşılaşır. Arafat'ta mümin gönüller aynı duruşta (vakfe) aynı duada buluşur. Dualar sabaha kadar sürer. Gözyaşları ile günahlar affolur, gönüller aydınlanır.

Diller ister ister... Yalnız kendisi için değil Muhammed ümmeti ve bütün insanlık için ister. Burada yapılan dualar reddolunmaz.

Burası Sevgili Peygamberimizin bütün insanlara son hitabı ve öğüdü olan "Veda Hutbesi"nin okunduğu yerdir.

Peygamberimizin insanlığa öğütlerini âdeta onun ağzından dinleyerek hatırlayan müminler buradan **Müzdelife**'ye hareket eder.

İnsanların kendini hesaba çektiği yerdir Müzdelife. Bildiklerini ve bilemediklerini sorgularlar. Kimim ben? Niçin varım? Bu kusursuz yaratılmış evrende hayatın anlamı ne? gibi pek çok soruda kendilerini ararlar. Müslümanlar hayatlarını, yaşadıklarını gözden geçirirler. Hatalı davranışlarını ve terk etmeleri gereken yönlerini, kısaca hedeflerini belirlerler. Çünkü ertesi gün şeytanları taşlama günüdür. Bu gece boşa geçirilmemesi gereken değerli bir gecedir. Dua ederek Allah'tan yardım istenir.

Ertesi gün taşlanacak sembolik şeytanlar için küçük taşlar toplanır.

Şeytanlara taş at!

Kendilerindeki ve bütün yeryüzündeki kötülükleri ve yanlışlıkları yok etmeye karar vermiş binlerce Müslüman **Mina**'ya doğru hareket eder.

Kim Allah için hacceder de kötü söz ve davranışlardan ve Allah'a karşı gelmekten sakınırsa, ammesinin onu doğurduğu günkü gibi (günahlarından arınmış olarak hacdan) döner.

(Buhari, "Hac", 4)

Üç dikili taş vardır burada. Sembolik olarak üç şeytani temsil eder bu taşlar. Bencilliği, hak hukuk ve sınır tanımaz istekleri ve bütün kötülükleri temsil eder. Çünkü şeytan Allah katında kabul görmeyen her düşünce ve davranışın ilham kaynağıdır. Kötü ve çirkin olan her vesvesenin adıdır. Allah ile hakikat arasındaki engellerin hepsinde o vardır. Kıskançlığın, hırsın, acımasızlığın kaynağı şeytanî dürtülerdir.

Diller Allahu ekber, 'Allah en büyüktür' derken eller taş atar. Bir daha, bir daha... Yetmiş taş dört gün boyunca belli aralıklarla bu üç şeytana atılır. Kötülüğün ve karanlığın kaynağı, bir daha güç bulamasın diye tekrar tekrar taşlanır.

Büyük imtihan

Hazreti İbrahim ve eşinin ilerlemiş yaşlarına rağmen çocukları olmamıştı. Kendinden sonra insanları Hakka çağıracak bir evlâdının olmaması Hazreti İbrahim'i üzmekteydi. Rabbine bir evlât bağışlaması için dua ediyordu.

Yüce Allah, Hazreti İbrahim'in hiç ümitsizliğe kapılmadan gönülden ettiği duaya karşılık verdi. İhtiyarlığına rağmen Allah, ona İsmail adında bir oğul bağışladı.

İbrahim Peygamber bir gün rüyasında oğlu İsmail'i kurban ettiğini gördü. Aynı rüyayı üst üste birkaç kez görünce oğlu İsmail'e anlatmaya karar verdi. İsmail, Allah'ı çok sever ve çok ibadet ederdi. Bu rüyaların Allah'ın bir emri olduğunu düşünerek babasına "Babacığım, sana ne emrediliyorsa onu yerine getir. Beni sabredenlerden bulacaksın." dedi. Her ikisi de bunu Allah'ın bir emri gibi algılamışlar ve hemen teslimiyet göstermişlerdi.

*Şüphesiz biz sana
Kevser'i (bol
nimetler) verdik.
O hâlde Rabbin
için namaz kıl ve
kurban kes. Asıl
sana düşmanlık
edenlerin soyu
kesiktir.
(Kevser Suresi)*

Ertesi gün İbrahim Peygamber oğlunu kurban etmek için bir taşın üzerine yatırdı. Rabbinin hoşnutluğunu kazanmak için dünyadaki en değerli varlığı İsmail'ini kurban edecekti. Bu gerçekten çetin bir imtihandı. Şüphesiz âlemlerin Rabbi olan Allah her şeyi en iyi bilendi ve çok merhametliydi. Bıçağı tam ciğerparesinin boynuna sürmek üzereyken Allah'ın müjdesi geldi. Vahiy meleği Cebrail bir koç ile birlikte yetişti. Cebrail, Hazreti İbrahim'e Allah için bu koçu kurban etmesinin yeterli olacağını söyledi.

Hazreti İbrahim ve oğlu İsmail'in Yüce Rabbimize yürekten teslimiyeti ve güveni Allah'ı hoşnut etmişti.

Kurban bayramı

Şeytanlar yok edildikten, vesveseler ve kötülüğün kaynağı kurutulduktan sonra şükür için kurbanlar kesilir.

Bayramdır bugün. İbrahim Peygamberin gönülden bağlılığının hediyesi, İsmail'in bayramıdır bugün. Rabbinin emirlerine uymada hiçbir bahanenin ardına sığınmayan teslim olmuş yüreklerin bayramı. Temizlenmiş, arınmış müminlerin haclarının bayramı.

Kurban edilen hayvanların etleri muhtaç insanlara bağışlanır. Dünyanın çeşitli yerlerinde yaşayan Müslümanlara gönderilir. Çünkü bayram şükürdür, Rabbimize teşekkürdür. Bağışlanmak için bağış yapmaktır.

Tavafa koş

Kurbanlarını kesen Müslümanlar Yüce Allah'ın evini, Beytullah'ı tavafa koşarlar.

Hacerül Esved'i selâmlarlar önce. Cenneti hatırlatan, cennetten olduğuna inanılan bu taş tavafa başlangıçtır. Eller havaya kaldırılır ve bu taşla döndürülerek selâm verilir. El sıkılır, sözleşme imzalanır âdeti. Sonra dönüş başlar. Yedi defa dönünce bir tavaf yapılmış olur. Yüzler ve bakışlar hep bir noktaya dönüktür. Kur'an-ı Kerim ayetleri dillere dua olur. Gönüller aydınlanır, mümin kalpler günahlardan arınmanın ferahlığıyla huzur bulur.

Bu çorak topraklarda ilk mabedi tekrar inşa eden İbrahim Peygamberin aziz hatırası canlanır gönüllerde.

Tavaf sonunda alınlar şükür için secdeye varır iki rekâtla.

Safa ile Merve arasında

Tavaf tamamlandıktan sonra bir görevi daha kalmıştır Müslümanların. Aslında bir vefa borcudur bu. İbrahim Peygamberin bu kuş uçmaz kervan geçmez topraklara, kundaktaki bebeği İsmail ile yerleştirdiği Hacer annemizi anma borcu...

“Bizi bu ıssız yerde kimlere bırakıyorsun ey İbrahim?” demişti, Hacer.

“Sizi Allah'a emanet ediyorum.” demişti eşi Hazreti İbrahim.

“Bunu sana Allah mı emretti?” demekten kendini alamamıştı o.

“Evet Hacer.” sözünü işitince de eşi İbrahim gibi hemen teslim olmuştu.

*İnsanlar arasında
hacçı ilân et ki gerek
yaya olarak, gerek
uzak yollardan
gelen yorgun develer
üzerinde sana
gelsinler. Gelsinler
ki kendilerine ait
birtakım menfaatlere
şahit olsunlar ve
Allahın kendilerine
rızkı olarak verdiği
kurbanlık hayvanlar
üzerine belli günlerde
onları kurban
ederken Allahın
adını ansınlar. Artık
onlardan siz de
yiyin, yoksula fakire
de yedirin. Sonra
kirlerini gidersinler,
adağlarını yerine
getirsinler ve Kâbêyi
tavaf etsinler.*

*(Hac Suresi, 27-29.
ayetler)*

“O hâlde git İbrahim. Allah kendine güvenene yeter, o ne güzel vekildir.” demişti hiç tereddüt etmeden.

Bu topraklara gelişinden kısa bir zaman sonra Hazreti İbrahim emredildiği üzere Filistin’e geri dönmüştü. Getirdikleri yiyecekler tükenmiş, birkaç damla suları kalmıştı. Bir şeyler yapması gerektiğinin farkındaydı Hacer. Uyumakta olan yavrusunu küçücük bir gölgeciğe yatırdı ve su aramak için etrafı iyi görebileceği bir tepeye koştu. **Safa** tepesiydi burası. Bir şey göremedi. Yakındaki diğer tepeye **Merve** tepesine koştu sonra. Bir anda uyanan İsmail’inin ağlama sesi geldi kulağına. Daha da hızlandı. İki tepe arasında gitti geldi tam yedi kez. Hiç ümidini yitirmedi, güvenini kaybetmedi. Bir yandan da dua etmekteydi. Yoruluncaya kadar çabaladı. Sonra yalnız olan yavrusuna bir zarar gelebilir endişesiyle yanına döndü.

O da ne! Gördüklerinin bir hayal olabileceğini düşündü önce, ama gerçekte işte. İsmail’inin ayak uçlarında bir pınar kaynamaktaydı. Şaşkınlıktan ne yapacağını bilemedi. Koştu. Bu kavurucu sıcakta suyun akıp gitmesinden, buharlaşıp bitmesinden korkmuş olacak ki suyun etrafını toprakla çevirmeye başladı. “Dur! Dur!” diyordu suya. Boşa akıp gitme dur! O günden sonra bu suyun adı dur dur anlamında **Zemzem** kaldı ve hiç bitmedi, tükenmedi.

İşte Safa ile Merve onun oğlu İsmail’le bu ıssız topraklarda hayatta kalma çabasını hatırlatır bizlere.

Su hayattı. Zemzem sayesinde kısa zamanda buraya pek çok kabile yerleşti.

Kervanların uğrak yeri oldu. İlerleyen yıllarda Kâbe'ye dönen İbrahim Peygamber ile oğlu İsmail, Kâbe'yi tekrar inşa etti.

İşte müminlerin gönlündeki Kâbe sevgisi böyle başladı. Âlemlere rahmet olarak gönderilen Hazreti Muhammed burada dünyaya geldi. Son hak din burada yeşerdi. Bu kutsal mekân Müslümanların tarihleriyle, benlikleriyle ve diğer kardeşleriyle buluşma, birleşme mekânı oldu.

Sevgili Peygamberimizi ziyaret

Hac ibadetini tamamlayan Müslümanlar Sevgili Peygamberimizi ziyaret için Medine'ye koşarlar. Kâbe'de doğup büyüdüğü hâlde İslâmiyet'i insanlara tebliğ yolunda büyük sıkıntılar yaşayan ve Medine'ye hicret (göç) etmek zorunda kalan efendimize koşarlar.

İslâm'ın yeşerdiği bu toprakları, Bedir, Uhud ve Hendek savaşlarının yapıldığı yerleri, Sevgili Peygamberimizin yakınlarının ve dostlarının kabirlerinin bulunduğu Cennetül Baki mezarlığını, ilk Cuma namazının kılındığı Kuba Mescidini ziyaret ederler. Peygamber Efendimizin kabrini ziyaret ederek **Mescid-i Nebvî**'de namaz kılarlar.

Sevgilerini ve minnettarlıklarını sunarlar Âlemlerin Efendisine.

Kâbe'nin ve Peygamber Mescidinin kapıları açıktır insanlara.

Bir aşktır bu. İnsanın hakikatine duyduğu bir aşk.

OKUYALIM

EBREHE'NİN FİLLERİ

“Ne var bu Mekkede. Bütün Araplar oraya koşuyor, tavaf için. Ticaret orada, hayat orada... Ne var sende ey Kâbe!” di-yordu Ebrehe.

Ebrehe Yemen valisiydi. Mекke şehrindeki canlılığı ve ora-ya olan ilgiyi kıskanıyordu. Yemen, Kâbeden daha gelişmiş bir şehirdi. Neden Arapların ilgisini çekmiyordu? Yemende eksik olan neydi?

Aslında sebebini biliyordu Ebrehe. Kutsal mabet Kâbe ora-daydı. Günlerce ne yapacağını düşündü. Artık kararını ver-mişti. Yemen'in başkenti Sana'ya Kâbeden daha büyük bir tapınak yaptıracaktı. Hiçbir masraftan kaçınmayarak yap-tırdı da...

Görkemli tapınak çabucak tamamlandı ve beklenen hac za-manı gelip çattı.

Arapların akın akın tapınağa geleceğini düşünmekteydi. Bekledi bekledi, ama umduğu ilgiyi göremedi. İnsanlar yine Kâbe'ye gidiyordu.

Bu durum Ebrehe'yi çileden çıkarmaya yetti. Nihayet had-dini aşarak büyük, çok büyük bir karar verdi. Kâbe'yi yıka-caktı.

Büyük bir ordu hazırlattı. Mekkelilerin böyle bir orduya karşı koyması imkânsızdı. Ordunun önünde filler vardı. En görkemli savaşçı fil en öndeydi.

Mekke yakınlarına geldiler. Mekkelilere ait mal ve hayvan-lara el koydular. El konan mallar arasında Peygamberimi-zin dedesi Abdulmuttalib'in de yüz kadar devesi vardı.

Mekke'nin ileri gelenlerini yanına alan Abdulmuttalib Eb-rehe ile görüşmek için izin istedi. Mekkelilerin ordusuna karşı koyacak gücü olmadığını bilen Ebrehe'yi Mekke bü-yüklerinin ayağına gelmesi çok keyiflendirdi. Yalvarıp ya-karmak için geldiklerini düşündü. Heyeti kabul etti ve alay-lı bir ifadeyle sordu:

“Niçin geldiniz?”

“Develerimize ve mallarımıza haksız yere el koydun. Onları istemeye geldik.”

Bu kendinden emin cevaba çok şaşırın ve kızan Ebrehe:

“Ben Kâbe'yi yıkmaya geldim. Siz ise develerinizin derdin-desiniz.” diye çıktı.

Abdulmuttalib söze girdi hemen:

“Ben develerin sahibiyim. Onları almaya geldim. Kâbe'nin sahibi ise Allah'tır. Onu sahibi koruyacaktır.”

Bu pervasız cevaba ve aşırı güvene sinirlenen Ebrehe ordusuna saldırı emri verdi.

Ancak yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Ordunun en önündeki büyük fil bir türlü ilerlemiyordu. O hareket etmeden diğer filler de hareket etmiyordu. Yönü başka tarafa döndürülünce gidiyor, Kâbe'ye döndürülünce ilerlemiyordu. Bu olay askerlerin moralini bozmuştu. Üstelik gökyüzünde bir anda beliren karaltı, ordunun üzerine doğru ilerlemekteydi. İşte o anda beklenmedik bir olay gerçekleşti. Gökyüzünü kaplamış olan binlerce kuş, sürüler hâlinde gelip ağızlarındaki taşları askerlerin üzerine bıraktı. Taşlar isabet ettiği her şeyi mahvediyordu. Tek bir asker sağ kalmayana kadar devam etti bu akın.

O gün Ebrehe'nin ordusu yerle bir oldu.

Allah kendisine güvenenlerin inancını boşa çıkarmadı ve evini korudu.

Bu mucize olaydan yaklaşık elli gün sonra da sevgili Peygamberimiz dünyaya geldi.

Fil Suresi işte bu olayı anlatır.

